

În Cișmigiu

Cârdei V. Mariana

Într-o grădină-n Cișmigiu,
pe-o bancă spre estradă,
Stau dragul meu acum și scriu
și gândurile-mi zboară.

Și micul lac ușor brăzdat
de lunecarea bărcii,
Pare o mare de cleștar,
ascunsă între sălcii.

Dar a trecut frumoasa vară,
e toamnă iar în Cișmigiu,
Stau și acum pe aceeași bancă,
și scriu...și scriu...

Era atâta soare odată
Ș-atâtea păsări ciripeau,
Gândeam atunci că viața-ntreagă
va fi iubire și speram.

E toamnă iar în Cișmigiu
și frunzele îngălbenesc,
Se aștern pe jos în gros covor,
sub pași ce nu se mai opresc.

Ici, colo, vezi câte-o idilă
înfiripată trecător
Și oamenii care se plimbă
cu pași ușori, mânați de dor...

Ca o regină în hermină,
apare iarna la șosea,
În Cișmigiu plutesc în aer,
frumoșii fulgi de nea.

Eu sunt iubita lui acum
și-n parc ne sărutăm
Sub crengi albite de zăpadă
de toate noi uităm.

E primăvară și firavi
au apărut și ghiociei,
Copacii se îmbracă-n floare

și zumzăie albine-n ei.

Pe un covor multicolor
de flori înmiresmate,
Se joacă raze aurii
din soare scăpărate.

Un fluturaș cu aripi blânde,
anunță împlinirea,
Fetița mea-i aceea care,
certifică iubirea.

Si ca balanță a dreptății,
sfârșit de septembrie,
Se naște Florence-Susanne,
să-mi îplinească visele.